

Kívül tágasabb – belül végtelen

Néhány hete nyílt meg Budapesten Fazekas Krisztina **Kívül tágasabb – belül végtelen** című fotókiállítása a Nem Adom Fel Kávézóban. A tárlat központi eleme nem más, mint a kapu: mint szimbólum, mint határvonal, és persze mint építészeti örökségünk egyik megtestesítője. A kiállításon látható képek tíz év alatt gyűltek össze, Krisztina Kárpát-medencei és európai útjai során örökítette meg őket.

Balázs D. Attila

– Milyen indítatásból kezdett el épp kapukat fotózni?

– Az indítatás az utazás, a kultúra szeretete, amely már gyermekkoromban megfertőzött. A családdal ugyanis rengeteget jártunk erre-arra. Ez mind a mai napig tart. A kapuk fotósorozata mindemellett az épített örökséggel foglalkozó területem egyik ágának számít, hiszen a kapuk is ennek az örökségnek a szerkesztési részei.

– Volt olyan helyszín, amit kiemelte az eddigi fotósélményei közül?

– Összességében magát az élményérzést emelném ki, amelyet a megfotózott helyszínek váltanak ki. Mert ben-

ne vagyunk egy napl szintű pörgésben, amivel mindenki szembesül, ön is, a kedves olvasók is és én is. Ezt a pörgést pedig visszük magunkkal az autókba, a közlekedési eszközre, az otthonunkba. Viszont a „helyszínekre” való megérkezés minden alkalommal leszakít a napi pörgés okozta stresszről, egyszerűen eltűnik a „holnap mi mindent kell majd csinálnom?”, meg a „tegnap mi minden nem fért bele a napomba!” érzése. Ott csak a jelen van. A helyszín, a jelenbe való megérkezés, az élményérzés megélése is valamiféle küszöb átlépése. Mindenkinek megvan a saját helyszíne, a saját szimbolikus vagy kézzelfogható kapuja, ki ebben, ki abban, ki így, ki úgy találja meg, és adott esetben lép be rajta.

– Mit szeretne kifejezni a most kiállított képekkel?

– Egy kiállítás képeit mindig érdemes technikai szempontból és a mondanivaló szempontjából vizsgálni. A kiállított képek technikai-
lag két vonalon is megközelíthetők. Egyrészt a képeknek vagy egy fordított, úgynevezett hiperrealisztikus hatásuk. Míg a hiperrealizmus a festőművészek fotószerű festéséről szól, addig az itt kiállított képek a festővászonra

Fazekas Krisztina kiállításon mutatta be festővászonra nyomott fotóit

Fotó: Köleséri Sándor

nyomott fotók által hozzák létre ezt a hatást. A másik technikai vonal a sorrendiségre, a rendszerre való törekvés, tehát a kiállított kapuk mind-

mind ugyanabból a szögből és ugyanabból a távolságból lettek megfotózva. Ezt a sorrendiséget, rendszert a kapuk formái és színei törlik meg.

– Mit képvisel az ön számára egy kapu, ami előtt megáll fényképezni?

– A kapu nemcsak építészeti szépség, hanem egyfajta szim-

bólum is. A jelenlegi kiállítás előtt Szabó Sipos Barnabás színessel, festőművésszel találkoztunk, beszélgettünk sokat, és Barnabás szívéhez is közel álló mondanivalóval töltöttük meg a megnyitón a teret. A kapu lehet a kívül tágasabb tér és a belső végtelen tér demarkációs pontja, a kapu lehet teremtés, teremtődési pont, de lehet a Föld és az Univerzum, a Föld és az ég összekötő kapcsa is. Ezt a fajta művészi szemléletmódot adta át a művész úr a kiállítás megnyitásakor, és erre a gondolatmenetre kapcsolódott rá a megnyitón Búsuló juhász – Ég és Föld című szerzeményével.

– Milyen más fotográfusi munkái voltak eddig?

– Portréfotózkod, termékfotóztam stúdióban, van egy honlapom, amely a Kárpát-medencei épített örökségeket mutatja be könnyedebb nyelvezettel, a vizualitásra fókuszálva, de vannak képeim építészettel, ingatlanokkal foglalkozó magazinok hasábjain, otthonok és A kategóriás Irodaházak falain is. Az eltelt tizenhárom év alatt sikerült belekóstolnom gyakorlatilag az összes fotóműfajba.

– Mit jelent az ön számára a fényképezés? Kikapcsolódás, önmegvalósítás, szakma?

– Ezt jelenti, pont ebben a sorrendben.